

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii**(Sprawa C-631/18) ⁽¹⁾****[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Rynek instrumentów finansowych – Dyrektywa delegowana (UE) 2017/593 – Brak transpozycji i/lub powiadomienia o przepisach transponujących]**

(2021/C 72/03)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf i B. Rous Demiri, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowenii (przedstawiciel: V. Klemenc, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując, przed upływem terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy delegowanej Komisji (UE) 2017/593 z dnia 7 kwietnia 2016 r. uzupełniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do zabezpieczenia instrumentów finansowych i środków pieniężnych należących do klientów, zobowiązań w zakresie zarządzania produktami oraz zasad mających zastosowanie do oferowania lub przyjmowania wynagrodzeń, prowizji bądź innych korzyści pieniężnych lub niepieniężnych, a w konsekwencji nie informując o tych środkach Komisji Europejskiej, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom, ciążącym na niej na mocy art. 14 tej dyrektywy delegowanej 2017/593.
- 2) Republika Słowenii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 6.5.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Limburg – Niderlandy) – LB, Stichting Varkens in Nood, Stichting Dierenrecht, Stichting Leefbaar Buitengebied / College van burgemeester en wethouders van de gemeente Echt-Susteren**(Sprawa C-826/18) ⁽¹⁾****[Odesłanie prejudycjalne – Konwencja z Aarhus – Artykuł 9 ust. 2 i 3 – Dostęp do wymiaru sprawiedliwości – Brak dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla członków społeczeństwa nienależących do zainteresowanej społeczności – Dopuszczalność skargi uzależniona od wcześniejszego udziału w procesie podejmowania decyzji]**

(2021/C 72/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Limburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LB, Stichting Varkens in Nood, Stichting Dierenrecht, Stichting Leefbaar Buitengebied

Strona pozwana: College van burgemeester en wethouders van de gemeente Echt-Susteren

Sentencja

- 1) Artykuł 9 ust. 2 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus (Dania) w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by członkowie „społeczeństwa”, do którego odnosi się art. 2 ust. 4 tej konwencji, nie mieli, jako tacy, dostępu do wymiaru sprawiedliwości w celu zakwestionowania decyzji wchodzącej w zakres stosowania art. 6 tej konwencji. Natomiast art. 9 ust. 3 rzeczony konwencji stoi na przeszkodzie temu, by osoby te nie mogły uzyskać dostępu do wymiaru sprawiedliwości w celu powołania się na mające szerszy zakres prawa do udziału w procesie podejmowania decyzji, przyznane tylko przez przyjęte przez dane państwo członkowskie przepisy prawa krajowego w dziedzinie ochrony środowiska.
- 2) Artykuł 9 ust. 2 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją 2005/370 należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie temu, by dopuszczalność sądowych środków zaskarżenia, do których odnosi się to postanowienie i które są wnoszone przez organizacje pozarządowe należące do „zainteresowanej społeczności” w rozumieniu art. 2 ust. 5 tej konwencji, była uzależniona od udziału owych organizacji w postępowaniu przygotowawczym prowadzącym do wydania zaskarżonej decyzji, nawet jeśli warunek ten nie ma zastosowania, w sytuacji gdy organizacjom tym nie można w sposób racjonalny zarzucić tego, iż nie uczestniczyły we wspomnianym postępowaniu. Natomiast art. 9 ust. 3 rzeczony konwencji nie stoi na przeszkodzie temu, aby dopuszczalność sądowego środka zaskarżenia, do którego odnosi się to postanowienie, została uzależniona od udziału skarżącego w postępowaniu przygotowawczym prowadzącym do wydania zaskarżonej decyzji, chyba że w świetle okoliczności sprawy nie można mu w sposób racjonalny zarzucić, że nie uczestniczył w tym postępowaniu.

(¹) Dz.U. C 122 z 1.4.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-63/19) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Dyrektywa 2003/96/WE – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Artykuły 4 i 19 – Uregulowanie przyjęte przez region autonomiczny państwa członkowskiego – Dopłata do zakupu benzyny i oleju napędowego, podlegających podatkowi akcyzowemu – Artykuł 6 lit. c) – Zwolnienie z podatku akcyzowego lub jego obniżka – Pojęcie „refundowania całości lub części” kwoty podatku – Brak dowodu na istnienie związku między tą dopłatą a podatkiem akcyzowym]

(2021/C 72/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i F. Tomat, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez G.M. De Socio, avvocato dello Stato)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: S. Jiménez García i J. Rodríguez de la Rúa, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 112 z 25.3.2019.